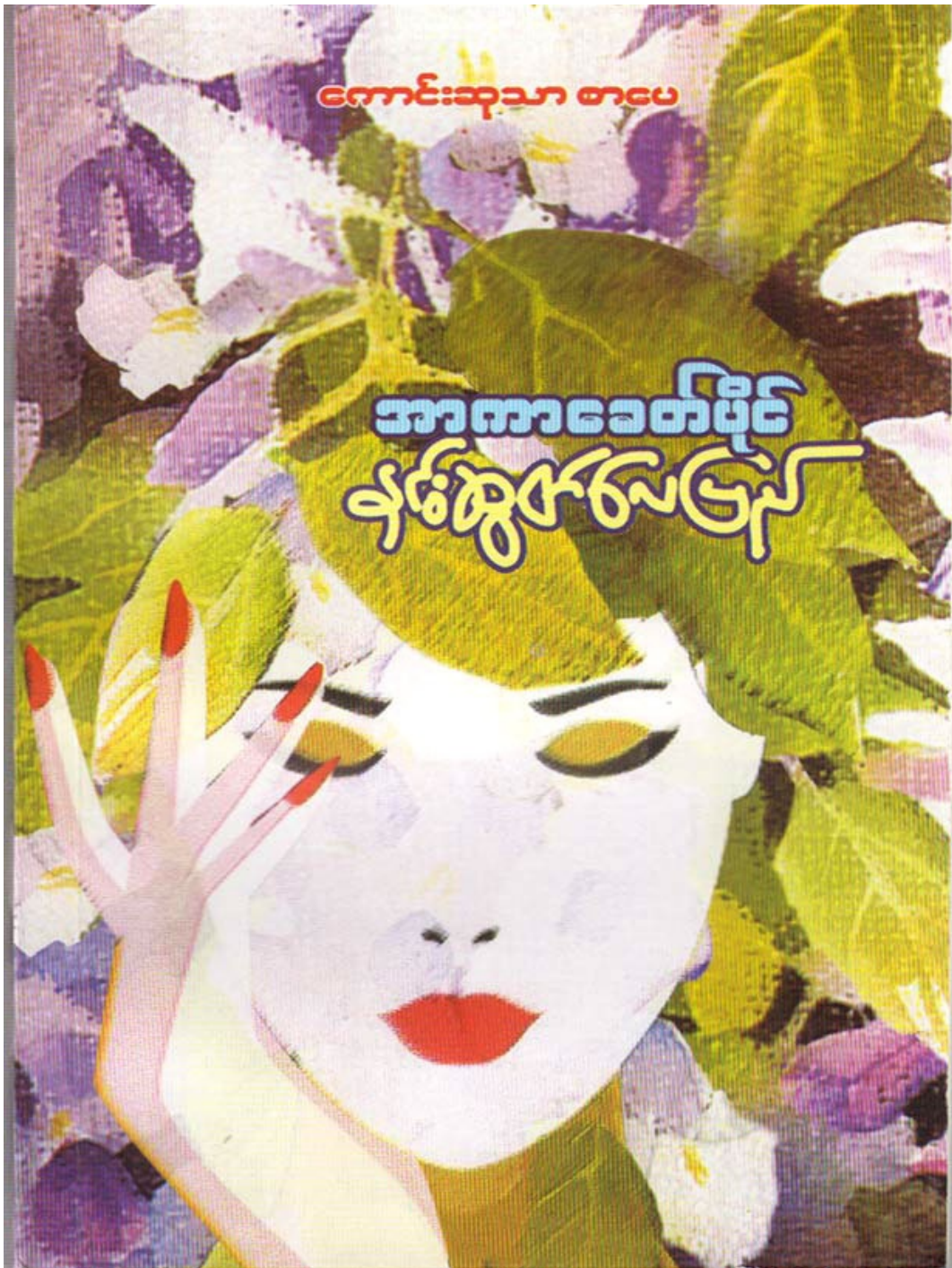

ကောင်းဆိုးသွား စာပေ

အာဏာလေတီပိုင်
မှိန်စွဲဖက်နေပြန်

ဆရာဝန်၊ ရသစာရေးဆရာတစ်ဦး မွေးဖွားခြင်း။

ဆရာဝန်၊ စာရေးဆရာဆိုတာ သိပ်ထူးခြားလှသည့်တော့ မဟုတ်။

ဆရာဒေါက်တာထွန်းရွှေတို့ခေတ်မှ အစပြုကာ မမဂျူး၊ မမမြနှောင်းညို တို့ခေတ်အလယ် ကျွန်တော်နှင့် ဒေါက်တာစိုးလွင်တို့ခေတ်ကို လွန်၍ စိမ့်စမ်းဖြူ တို့ခေတ်အထိ ခေတ်တိုင်း၊ ခေတ်တိုင်းမှာ ဆရာဝန် စာရေးဆရာများ ပေါ်ထွက် လာခဲ့သည်။

ဆရာကြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်ညိုကတော့ ဆေးပညာ ဗဟုသုတ တိုးပွားစေရန် အထောက်အကူပြုနိုင်မှ ဆရာဝန် စာရေးဆရာဟု နာမည်တပ် သင့်ကြောင်း ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်မှာ ရေးခဲ့ဖူးတာကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ ဆရာကြီး အလိုအရဆိုလျင်တော့၊ ကိုစိုးလွင်က ဆရာဝန် စာရေးဆရာဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန် စာရေးဆရာ မဟုတ်။ ကျွန်တော်က ရသသက်သက်ပဲ ရေးတာကိုး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာသာ ဖြစ်ချင်ပါ သည်ဟု ဆုတောင်းထားပြီးသားပဲလေ... ။

ရှေးပိုင်းခေတ်တွေတုန်းကတော့ ဆရာဝန် စာရေးဆရာ အဲသလို နှစ်မျိုး သိပ်ကွဲပြားခဲ့ဟန် မတူ။ ဆရာဒေါက်တာထွန်းရွှေတို့၊ ဆရာမောင်သင်တို့ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ကြည့်လျင် ရသကို နိုင်နင်းစွာ ဖွဲ့နွဲ့ရင်းကလည်း အခါအခွင့်သင့်တိုင်း လူထုအတွက် ကျန်းမာရေး ဗဟုသုတတွေ ထည့်ရေးပေးတာကိုတွေ့ရသည်။ ဆရာဝန် စာရေးဆရာတွေ ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုး မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။

“အာကာခေတ်ပိုင် ” နှင့် ကျွန်တော် လူချင်း မသိပါ။ စာအုပ် စီစဉ်သူ မမနီနီနိုင်(သထုံ)က သည်စာအုပ်အတွက် အမှာစာရေးပေးပါဟု အကူအညီ တောင်းမှ ဖတ်ကြည့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ နှင်းဆွတ်... ရေ ” ဆိုသည့်အမည်နှင့် သရဖူ မဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ရေးနေဆဲ စာရေးဆရာတစ်ယောက် အမှာစာ ရေးပေးရမည့် ဝတ္ထုက “

နှင်းဆွတ်လေပြည် ” ဆိုတော့... တိုက်ဆိုင်မှုကို ပြီးမိသည်။ “ လေ ” ပြီးမှ “ ရေ ” ထွက်မည် ဆိုပါစို့... ။

ဝတ္ထုကို ဖတ်ကြည့်တော့ “ နှင်းဆွတ်လေပြည် ” က တကယ့်ကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို အေးမြစွာ တိုက်ခတ်သွားသည်။

ရမ်းပြည်နယ် နောက်ခံဇာတ်လမ်းကလေး... ။

ခန့်မှန်းကြည့်ရတာ ကတော့ “ အာကာခေတ်ပိုင် ” သည် ရမ်းပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျနေသည့် လူငယ်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ တောင်ကြီး၊ ခိုလမ် အစရှိသည့် ကျွန်တော်နှင့် မစိမ်းလှသောဒေသများကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပီပြင်အောင် ရေးဖွဲ့သွားသည်။

သည်ဘက်ခေတ် လူငယ်ဆရာဝန်များ၏ တစ်နေ့တာ နိစ္စရူပကျင် လည်ရသော ကိစ္စများနှင့် ယင်းကိစ္စများအပေါ်တွင် သူတို့ထားနေကျ ခံစားချက် နှင့် စေတနာတို့ကိုလည်း ထင်းနေအောင် ခင်းကျင်းပြသွားသည်။

အာကာခေတ်ပိုင်က မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်က ကျောင်းပြီးခဲ့တာထင် ပါရဲ့။ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်က ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့၏ ဘဝကိုလည်း ဇာတ်လမ်းထဲမှာ အံဝင်ဝင်ကျကလေး ဖော်ကျူးသွားသည်။

ဇာတ်သိမ်းပိုင်းနားမှာတော့ ဆေးပညာဆိုင်ရာ အချက်အလက်တချို့ က အငြင်းပွားစရာများ ရှိနေမလားဟု စိတ်မဆိုးတမ်း ဝေဖန်ချင်သည်။

ဇာတ်လမ်းကလေးကတော့ ရိုးရိုးကလေး။

ရိုးရိုးကလေးဆိုသည့် ဇာတ်လမ်းကိုပင် လူငယ် ဆရာဝန်တွေမှ မြင် ကြည့်၍ ရမည့် ရှုထောင့်က မြင်ပြ၊ ချယ်မှုန်းပြထားတော့ ရသအသစ်တစ်ခုကို ပေးစွမ်းနိုင်မှာ အမှန်ပင်။

ကျွန်တော်ကတော့... သက်ကြီးပိုင်း စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ယောက်ပီပီ

ဇာတ်ကွက်နှင့် ဒေသနောက်ခံဖွဲ့၊ လုပ်ငန်းခွင်ဖွဲ့၊ အချက်အလက်တွေကို သည်မျှ
ညက်ညက်ညောညော ချိတ်ဆက်တတ်သည့် လူငယ်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်
ဆီက သည်ထက်ဆန်းသစ်သော အကြောင်းအရာတွေ၊ အတွေးအခေါ်တွေ၊
လောကအမြင်တွေကို နောက်ထပ် ဖတ်ခွင့်ရဦးဖို့ မျှော်လင့်မိပါသည်။

ဆန္ဒမွန်ဖြင့်

လင်္ကာရည်ကျော်

၃.၆.၂၀၁၅

*

စာရေးသူ၏ ကျေးဇူးစကား

ဩဇာလုံးချင်းဝတ္ထုကို (၂၀၁၂)ခုနှစ်က စတင်ရေးသားခဲ့ရာ၊

(၂၀၁၅)ခုနှစ် မှာ ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ ဖျက်လိုက်၊ ပြင်လိုက်၊ လိုအပ်သည်များကို ဖြည့်စွက်လိုက်နှင့် နှစ်အတော် ကြာခဲ့ပြီ။ ယခုလည်း အကြိုက်ကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် စာချစ်သူ တို့လက်ထဲ အရဲစွန့်ကာ အရောက်ပို့နိုင်ခဲ့ပြီ။

မိမိဆည်းပူးထားသော ဆေးပညာအတွေ့အကြုံများနှင့် ဖတ်မှတ်ထားသမျှ ကို အခြေခံပြီး သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာနှင့် စီနီယာကြီးများထံ မေးမြန်းမှတ်သား၍ ဖြစ်ရပ်မှန်နှင့် စိတ်ကူးတို့ကို ပေါင်းစပ်ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

အကယ်၍ ဆေးပညာဆိုင်ရာ အချက်အလက်များ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်း လွဲချော်မှုရှိခဲ့ပါက ကျွန်တော့်၏ ညံ့ဖျင်းမှုသာဖြစ်ကြောင်း ဦးစွာဝန်ခံအပ်ပါသည်။

စာဖတ်သူ အားနည်းနေချိန်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သတ္တိရှိရှိ ထုတ်ဝေ ပေးသည့် သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာ ဝင်းဝင်းထွန်းနှင့် ဒေါက်တာ ရန်လင်းအောင်။

ကျွန်တော် ဆေးကျောင်းသားဘဝက လေးစား အားကျခဲ့ရသော အမှာစာ ရေးသားပေးသော ဆရာကြီး လင်္ကာရည်ကျော်။

စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ကျွန်တော့်စိတ်တိုင်းကျ ကူညီဆောင်ရွက်ပေး သော စာအုပ်စီစဉ်သူ ဆရာမ နီနီနိုင်(သထုံ)နှင့် ကိုမိုးဇော်ဟိန်း (ကောင်းဆုသာ စာပေ)။

စာအုပ်မျက်နှာဖုံးပန်းချီနှင့် ဒီဇိုင်းရေးဆွဲပေးသော ဆရာမြင့်မောင်ကျော်။

စာမူကြမ်းကို မညည်းမညူ ဖတ်ပြီး ဝေဖန်အကြံပြုပေးသည့်

မခိုင်လေး (ရွှေတောင်)၊

ဟမ်စိုင်း (ဆေး-မန်း)၊

ဇော်ညီညီ (နေပြည်တော်)၊

မိုးမိုးစု (ဆေးတက္ကသိုလ်)နှင့်

ဝတ်ရည်ကိုကို (သုတေးစစ်)။

စဝ်စံထွန်းဆေးရုံကြီးနှင့် ခိုလမ်ခုတင် (၁၀၀)ဆေးရုံကြီးမှ အထူးကု
ဆရာဝန်ကြီးများ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြု ဆရာမများနှင့်
ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများ။

ဤလုံးချင်းဝတ္ထုကို အားပေးကြသည့် စာချစ်သူများနှင့် ကျွန်တော့်ကို
စာရေးဖြစ်အောင် တွန်းအားပေးသည့် " အွန်လိုင်း လင်းရောင်ခြည်စာပေဝိုင်း " မှ
စာပေမောင်နှမများ စသည့်ဖြင့် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူများကို အထူးကျေးဇူး
တင်ပါသည်။

ဤလုံးချင်းဝတ္ထုလေးက ကျွန်တော့်ဘဝ အမှတ်တရ မှတ်တိုင်လေးဖြစ်
သည့်အတွက် ဝေဖန် ဖတ်ရှု အကြံပေးကြပါဦးဟု တောင်းဆိုရင်းဖြင့်... ..

အာကာခေတ်ပိုင်

(၁၉.၆.၂၀၁၅)

*

အခန်း (၁)

နံနက်စောစော အိပ်ယာထနောက်ကျတတ်သည့် သူ့အဖို့ ယခုလို ဆောင်းညနေခင်းက လမ်းလျှောက်ဖို့ အတော်လေး အဆင်ပြေစေ၏။

နှင်းလေ၏ အေးမြ စိုစွတ်သည့်အရသာ၊ လမ်းတစ်လျှောက် တမင် စိုက် ပျိုးထားသည့်ပန်းပွင့်များ၊ အလေ့ကျပေါက်ရောက်နေသည့် ပန်းပွင့်ရောင်စုံတို့၏ မွှေးပျံ့ထုံသင်းသည့်ရနံ့၊ အနောက်တောင်စွယ်မှာ တိုးဝင်းတော့မည့် နေလုံးကြီး၏ ညနေဆည်းဆာအလှ၊ နေဝင်ချိန် အိပ်တန်းပြန် ကျေးငှက်တို့၏ စိုးစီစိုးစီ အသံဗလံများ စသည့်အရာအားလုံးသည် သူ့အတွက် ကြည်လင်လန်းဆန်းမှုကို အစွမ်းကုန် ဖြည့်ဆည်းပေးနေသည်။ တနည်းအားဖြင့် လူနာများနှင့် နေ့စဉ် ထိတွေ့နေရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများက သဘာဝ အလှတရားများ၏ ညှို့ယူ ဖမ်းစားမှုကြောင့် တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားစေသည်။

ကြိုးတံတားပေါ်မှ ဟိုးခပ်ဝေးဝေးတွင် မြင်တွေ့နေရသည့် အနောက် ဘက် တောင်တန်းကြီးကို ငေးကြည့်မိသည်။ ထိုတောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ နှင်းမှုန်တို့က ဇာပဝါပါးလေးအလား လွှမ်းခြုံထားသဖြင့် ခပ်ရေးရေး ခပ်မှေးမှေးနှင့် ငွေရောင် တောင်တန်းကြီးအဖြစ် တည်ရှိနေသည်။ မိုးတိမ်နှင့်ထိမီအောင် လွင့်ပျံ့ သွားကြမည့် ခဲသားရောင် တောင်ခိုးငွေ့တို့က တောင်ကြောတစ်ဝိုက် ရှင်သန် လွင့်မျောနေကြသည်။ ကျီးဖြူကန်ကြီးပင် မှိုင်းပျပျအဖြစ်နှင့် မြင်တွေ့နေရသည်။

မြို့ပြ၏ အညစ်အကြေးများ စုဆုံရာ ထိုကန်ကြီးသည်လည်း တာဝန်ကျေပွန်မှု၏ ပြယုဂ် တစ်ခုအဖြစ်နှင့်သာ... ။

အေးသာယာမြို့သစ်လေးသည်လည်း မြူနှင်းကြားဝယ် ရောင့်ရဲခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းစသော အမြတ်တရားများကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ငြိမ်းအေးစွာ ငြိမ်သက်နေရာရှာသည်။

အကွေ့အကောက်အဆင်းလမ်းပေါ်တွင် နှင်းထုကို ဖြိုခွင်းရင်း ဟိုင်းလပ်

ကားများ၊ လူစီးကားများ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းနှင်နေကြသည်။ ရပ်စောက်၊ ကလေး၊ အောင်ပန်းစသည့် တောင်ပေါ်မြို့များ (သို့တည်းမဟုတ်) မြေပြန့်သို့ ထွက်ခွာမည့်ကားများလား မဆိုတတ်။ ထိုကားများ နှင်းထုကြားတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

မြေပြန့်အဖို့ နီဝင်ဘာ ဆောင်းဦးပေါက်သည် အအေးက သိပ်မသိသာလှသော်လည်း ပေ (၄၀၀၀)ကျော် အမြင့်၌ တည်ရှိသော တောင်ကြီးမြို့မှာတော့ ဆောင်းလေဆော့မြူး နှင်းရည်တို့ ဆွတ်လူး၍ တစ်ဆောင်းသစ်ခွဲပြန်လေပြီ။

"မောင်...။ ဝတ်လွှာကတော့လေ... ချမ်းအေးတဲ့ တောင်ပေါ်မြို့လေး မှာ မောင်နဲ့ အတူ ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ချင်တယ်။ တောင်ပေါ်ရာသီဥတုကို ဝတ်လွှာသိပ်သဘောကျတာပဲ မောင်ရယ်..."

တမင်မေ့ထားသည့် စကားသံများက နားဝသို့ လာထိတွေ့သဖြင့် အမြန် မောင်းထုတ်လိုက်ရသည်။ 'မောင်နဲ့အတူ တောင်ပေါ်မြို့လေးမှာ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ချင်သတဲ့လား။ တောင်ပေါ်ရာသီဥတုကို သိပ်သဘောကျသတဲ့လား' နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို ကွေးညွတ်သွားအောင် မဲပြုံးလေး ပြုံးမိသည်။

အရာအားလုံးကို မေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ယခုလို တိုက်ဆိုင်မှုများ ရှိလာတိုင်း၊ အတိတ်၏ အရိပ်များ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ပေါ်လာခြင်းက သူ့အတွက် ကျရှုံးမှုတစ်ခုလေလား...။ (သို့တည်းမဟုတ်) ပျော့ညံ့တတ်သည့် သူ့နှလုံးသား၏ အားနည်းချက်တစ်ခုလေလား...။ သေချာ မဝေခွဲတတ်။ သေချာ တာကတော့ တစ်ချိန်က သူ အရူးအမူးချစ်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို နာကျည်းနေမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာန၊ သိက္ခာကို မာယာ အပေါ်စားများနှင့် ချနင်းရက်လေခြင်း။ သစ္စာဆိုသည့်စကားကို လှိုင်လှိုင်သုံးကာ အပြုံးတုများ ပေးရက်လေခြင်း။

"မိန်းမဆိုတာ ဆောင်းလေပမာညီ၊ အတွင်းသဘော ဘယ်မတည်

ပြောင်း လဲတတ်သည် " တဲ့။ သူ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မိသည်။ အပြောင်းအလဲ မြန်သည့် အတွင်းစိတ်ကို အကဲမခတ်တတ်ခြင်းက အကွက်ကျကျ စီမံထားသည့် ထောင်ချောက်အတွင်း ဆင်းသက်ဖို့ သော့ချက်တစ်ခုလေလား ။

သူ့အမေလည်း ထိုနည်းတူပင်။ သူ ငါးနှစ်သားအရွယ်တွင် အဖေနှင့် အမေအကြောင်း မတိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် ကွဲရှင်းပြတ်စဲခဲ့ကြသည်။ သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက်ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားခဲ့သည်။ အဖေက သူ့ရှေ့တွင် ဘာမှ မဖြစ်သလိုနှင့် စိတ်ကို ထိန်းထားပေမယ့် အဖေ 'ခိုး' ခိုးပြီး ငိုနေတာ သူ အသိဆုံး။ တစ်ခုလပ်ဘွဲ့ထူးကို ချီးမြှင့်ခြင်းခံလိုက်ရသည့် အဖေသည် အသည်းကွဲဝေဒနာကို အရက်နှင့် ကုစားခဲ့သည်။ အရက်နှင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ အရက်ကိုသာ သစ္စာရှိသူဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတတ်သည်။ အတန်းပညာမပြည့်စုံသေးသည့် သူ့ကိုလည်း ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်တော့ပေ။

နောက်မတတ်သာသည့်အဆုံး အဖေအစ်မ ဒေါ်လေးမြက အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်။ ပြုစု စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပေးခဲ့သည်။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုသလိုပင်။ ကံတရား၏ လှံဖျားက မညှာမတာထိုးနှက်ခြင်းကို ရင်စည်းခံခဲ့ရသည်။ သူ ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်မှာပင် အဖေက အသည်းကင်ဆာနှင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ အဖေမူးလာလျှင် ပြောနေကြစကားကို ပင်သူ မှတ်မိနေသည်။

" ဒီမှာ ငါ့သား.. ။ မိန်းမဆိုတာ မာယာများတယ်။ ကောက်ကျစ်တယ်။ စိတ်တွေ မတည်ဘူး။ အမြဲ ပြောင်းလဲနေတယ်။ အဲဒီလိုသိသိကြီးနဲ့ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမတွေကို သွားပတ်သက်မိလို့ အဖေ ရူးသွားရတာ ... ။ ငါ့သားလည်း အဖေလို မဖြစ်ချင်ရင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မပတ်သက်နဲ့... "

သစ္စာမရှိသည့် မိန်းမများ (တနည်းအားဖြင့်) ဖောက်ပြန်တတ်သည့် မိန်းမ များကို မြင်တိုင်း၊ ကြုံတွေ့ရတိုင်း ထိုစကားလုံးများက သူ့နားထဲသို့

သူ့အလိုလို ဝင်လာတတ်သည် မဟုတ်လား...။

ညနေမှောင်ရီပျိုးချိန်မို့ အပြန်လမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ကြိုးတံတားက လှုပ်ယမ်းသွားသဖြင့် ဟန်ချက်မပျက်အောင် ထိန်းထားရသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ငှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသော ဆောင်းလေပြည်က ရိုးတွင်းခြင်ဆီများပါ အေးခဲလောက်အောင် ချမ်းစိမ့်လှသည်။ ထိုနည်းတူ သူ့နှလုံးသားကိုလည်း နာကျည်အေးခဲ့သွားစေသည်။

ကြိုးတံတားအဆုံးမှာ မြေနီလမ်းလေးကို တွေ့ရသည်။ တဖွဲဖွဲကျနေသော မြူနှင်းများကြောင့် လမ်းဆုံးအထိအောင် မမြင်ရပေမယ့် သည်လမ်းလေးက သာယာ ဖြောင့်ဖြူးနေသည်ဆိုတာကို သူ ညနေတိုင်း လမ်းလျှောက်နေကျမို့ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သို့သော် သည့်နေ့ညနေမှာ ထိုလမ်းလေးကို ဖြတ်ကူးဖို့ စိတ်ထဲတွင် စိုးရွံ့နေမိသည်။ သူ သက်ပြင်းရှည်ချမိသည်။ အတိတ်ကို အားတင်းမျိုးချရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

မြေနီလမ်း ဘေးဝဲယာတစ်လျှောက်တွင် အမည်မသိပန်းပွင့်ရောင်စုံ၊ ဖြူနီပြာဝါ ပန်းပွင့်တို့ အပြိုင်အဆိုင် ပွင့်ဖူးနေကြသည်။ တချို့က ပန်းနုရောင်၊ တချို့က အဝါ၊ တချို့က ခရမ်းစသည့်ဖြင့် ပုံစံစုံ၊ ဒီဇိုင်းစုံ၊ အရွယ်စုံ။ ဟိုးအပင်မြင့်ထက်မှာ ရစ်ခွေကျနေသည့် နွယ်ပင်မှာလည်း သေးကွေးကွေး ပန်းပွင့်လေးများက အလှတစ်မျိုး။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက် အလေ့ကျပေါက်နေသည့် ပန်းပွင့်လေးများကလည်း အဖူး၊ အငုံ အစုံ။ သင်းပျံ့ထုံမွှေးနေသည့် ချစ်စရာ ပန်းလေးများက လောကအလှကို အပြိုင်အဆိုင် အစွမ်းရှိသလောက် အလှဆင်နေကြသည်။ အရင်နေ့က သတိမမူခဲ့။ သည့်နေ့မှ အလေ့ကျပေါက်ရောက်နေသော ပန်းပွင့်များကလည်း လှရက်ပါဘိ။

ထိုလမ်းလေးကို အရိပ်မိုးပေးထားသည့် ထင်းရှူးပင်၊ စိန်ပန်းပြာ၊ စိန်ပန်းနီ၊ ချယ်ရီစသည့် အပင်အိုကြီးတို့ကလည်း သူ့စိတ်ကို ကြည်လင်

လန်းဆန်းအောင် မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်။ အရာရာသည် အသစ်အဆန်း မဟုတ်သော်လည်း သည်နေ့မှ သူ့အတွက် မြင်ကွင်းသည် ဆန်းသစ်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။

မြက်ခင်းပြင်ရှိ ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ နှင်းစက်လေးများ တွဲခိုနေသော မြက်ပင်လေးမှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်က နှင်းစက်လေးကို ဖယ်ရှားနိုင်ဖို့ အင်အားရှိပုံ မပေါ်။ တွယ်တာခြင်းတစ်ခုလေလား...။ သို့တည်းမဟုတ် ချည်နှောင်ထားခြင်းတစ်ခုလေလား...။

တစ်ချိန်က သည်လိုမြေနီလမ်းလေးမှာ အချစ်ပန်းများစွာ ထုံမွှေးခဲ့ဖူးသည်။ တနည်းအားဖြင့် သစ္စာမရှိသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အချစ်ရည်ဆွတ် လူးနှင်းမှုန်တို့ အံ့ဩအားကျခဲ့သည်ဆိုလျှင်... ယခုတော့... နာကျည်းစိတ်ကို တာဝန်များနှင့် ကုစားခဲ့သဖြင့် အနာကျက် နေပြီဖြစ်သော်လည်း...

အတွေးစပင် မဆုံးလိုက်။ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ဖုန်းလေး မြည်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဖုန်းမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ပေါ်နေသော ကင်ဆာဝဒ်ဆို သည့် စာသားလေးက သူ့ရင်ကို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်စေလေသည်။ သည်အချိန် ဘာအရေးတကြီးကိစ္စများပါလိမ့်ဟု ဖုန်းကို ခပ်မြန်မြန်ကိုင်လိုက်သည်။

" ဆရာဝန်လား...။ ကျွန်မ ယမင်းပါ။ မနက်က လာတက်တဲ့ ဦးအောင်လှိုင်လေ...။ စီအေဘလက်ဒါနဲ့ ဒီမို ယူဖို့လာတဲ့တစ်ယောက်။ အဲ... အဲဒီတစ်ယောက် အခု အမောဖောက်နေတယ်။ လာကြည့်ပေးပါဦး "

ဆရာမ ယမင်း၏ ပျာပျာသလဲ အသံကြောင့် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်အား ဆတ်ခနဲ မက်သွားရသည်။ သည်ပုံစံအတိုင်းဆို လူနာအခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ မနက်က ကင်ဆာအထူးကုဆရာဝန်ကြီးက လူနာအခြေ အနေကို သေချာ ရှင်းပြထားပြီးဖြစ်သော်လည်း ယခု စိုးရိမ်ရသည့်

အခြေအနေမို့ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အခုလာကြည့်မည်ဟု ပြောလိုက်ပြီး ခြေလှမ်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ ကင်ဆာဝဒ်သို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ကျသည်မှာ သိပ် မကြာသေးပေ။ အူမကြီးကင်ဆာ၊ သားဥအိမ်ကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကင်ဆာ၊ ရင်သား ကင်ဆာစသဖြင့် ပုံစံစုံ၊ ရောဂါစုံနှင့် ရောက်လာကြသည်မှာ မနည်းလှပေ။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ တောင်ကြီးဆေးရုံများမှာသာ ဓာတ်ကင်ဖို့ စက်ရှိသဖြင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ရောက်လာကြသည့် ကင်ဆာဝေဒနာရှင်များမှာ အများအပြားပင်။ တချို့က မြိတ်၊ တချို့က ရခိုင်၊ တချို့က မကွေးစသဖြင့် နယ်စုံ၊ တိုင်းစုံ၊ ပြည်နယ်စုံ။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် နေပြည်တော်မှာလည်း ဓာတ်ကင်လို့ရပြီဟု ကြားသိရသဖြင့် ကင်ဆာဝေဒနာရှင်များအဖို့ အားတက် စရာပင်။

ကင်ဆာဆေးသွင်းဖို့၊ “ဓာတ်ကင်ဖို့ ရောက်လာကြသည့်လူနာများမှာ မ နက်ဆေးရုံတက်၊ ဆေးသွင်းပြီးသည်နှင့် ညနေဆင်းသွားကြသည်ကများသည်။

တချို့နယ်ဝေးလူနာများမှာ အပတ်စဉ်ဆေးသွင်းနေရသဖြင့် ဆေးရုံနား တဝိုက်မှာ ပင် အိမ်းခန်းငှားနေကာ ကင်ဆာဆေးသွင့်ဖို့၊ “ဓာတ်ကင်ဖို့ အလှည့်စောင့်ကြရ သည်။

ယခုဦးအောင်လှိုင်ဆိုသည့်လူနာက သူ့အမေ နာရေးရှိလို့ဆိုသည့် အ ကြောင်းပြချက်နှင့် ဆေးသွင်းချိန် ပုံမှန်မလာ။ လာပြန်တော့လည်း ဆီးထဲမှာ သွေးများ အများအပြားပါနေပြီး သွေးအားနည်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးသွင်းလို့ မရသေးဘဲ သွေးသွင်းပြီး စောင့်ကြည့်နေရသည်လူနာ။ ယခု ထိုလူနာအခြေအနေ မကောင်းဘူးဆိုပါလား... ။ ဘုရား... ဘုရား... ။

ဦးအောင်လှိုင် ဘာမှ မဖြစ်ပါ စေနဲ့။ သူတွေ့ရင်း ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပန်းခြံရှေ့အရောက်တွင် ဆိုင်ကယ်က ချက်ချင်းရှာမရ။ တွေ့ပြန်တော့လည်း အနက်ရောင် ဂလူဂါတစ်စီးက ဆိုင်ကယ်ထုတ်မရအောင် ပိတ်ဆို့ ရပ်ထားသည်။ လူနာအတွက် အရေးကြီးနေပါတယ်ဆို ယခုလို ဆိုင်ကယ် ပိတ်မိနေသဖြင့် စိတ်တိုသွားရသည်။ ကားပိုင်ရှင်ရှိလေမလား... ဟု ဘေးဘီကို ကြည့်မိတော့လည်း တစ်ယောက်မှမတွေ့။

"ဆရာ 'ဒီကားပိုင်ရှင်က ဟိုကောင်မလေးထင်တယ် "

ပန်းခြံဝန်ထမ်းတစ်ဦး ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အကြွေစေ့များနှင့် ဆော့ကစားရသည့် ဂိမ်းဆိုင်များဆီသို့ လျှောက်သွားနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောဘက်အနေအထားက မြင်ရသော်လည်း အသက် နှစ်ဆယ်ငါး ဝန်းကျင်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ထိုကောင်မလေးနားသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားလိုက်ပြီး " ဒီမှာ 'ဒီမှာ... " ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး အသံမြှင့်ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုကောင်မလေးက သူ့ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လာချိန်တွင် သူ့မှာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားပြီး ကြောင်ရပ်နေမိသည်။ နီစွေနေသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံ၊ ဖြူဥနေသည့်အသားအရေ၊ မည်းမှောင်နေသည့် မျက်ခုံးတန်း၊ သွယ်တန်း ဖြောင့်စင်းနေသည့် နှာခေါင်း။ နီရဲနေသည့် ပါးမို့မို့လေးပေါ်တွင် သွေးကြောစိမ်းလေးများက ဖြတ်ပြေးနေသလိုလို။ အို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေသည့် အလှနတ်သမီးလေးတစ်ပါးပါလား... ။ အို... အဲဒါ အလှမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖျားယောင်းလှည့်စားမည့် မာယာအပြင်းစားတွေ၊ မာယာ ကျောကွင်းတွေလေ... ။

"ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲရှင်... "

စကားသံဝဲဝဲလေးနှင့် ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာဆိုသည့် ထိုကောင်မလေးက သူ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ကြည့်နေသည်။ ချိုသာသည့်အသံလေး။

အကြည့်ချင်းဆုံခိုက် ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် တစ်ဖက်ကို
အကြည့်မြန်မြန်လွှဲထားရသည်။

"ဟိုလေ...။ ကျွန်တော့် ဆိုင်ကယ်ကို ဒီက ညီမကားက ပိတ်ရပ်ထား
လို့..."

သူ့စကားအဆုံးတွင် ထိုကောင်မလေးက အားတုံ့အားနာဟန်နှင့်
စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဘေးဘီကို ဝေ့ကြည့်ရင်း

"ဦးပဏ္ဍိကလည်း ဘယ်သွားလဲမသိဘူး။ ခမ်းဟွမ် အားနာလိုက်
တာရှင်"

ဟု ချိုချိုလွင်လွင်လေးပြောကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်နေသည်။ တစ်ဖက်
လူကို ဖုန်းပြောနေသည့် ထိုကောင်မလေးမျက်နှာက တစ်ခါတစ်ခါ ညှို့ငယ်
သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ အားနာဟန်နှင့် သူ့ဘက်ကို ဖျက်ခနဲ လှမ်းကြည့် နေသည်။

"ဆောရီးပါရှင်...။ ဦးပဏ္ဍိက ရေအိမ်သွားနေလို့ပါ။ ခဏနေ ဒီက
အစ်ကိုဆိုင်ကယ်ကို ထုတ်လို့ရအောင် ကားရွှေ့ပေးပါလိမ့်မယ် "

သူ ခေါင်းညိတ်မိသလား...။ ခေါင်းခါမိသလား... သေချာမသိလိုက် ပါ။
ထိုကောင်မလေးကိုသာ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ စိုက်ကြည့်
နေလို့ထင်သည်။ သူမ ပါးနှစ်ဖက်လုံး ရဲတက်သွားကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား သည်။
ခါးအလယ်အထိ ရှည်လျားသည့် ဆံနွယ်လေးများက လေအဝှေ့တွင်
ယိမ်းနွဲ့သွားကြသည်။ အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့်
ဆွယ်တာပန်းရောင်လေးက သူမနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်လွန်းသလို အောက်ခံ အနီ
ရောင် ဘလောက်အကျီလေးကြောင့် သူမ အလှက ပိုပေါ်လွင်သွားစေသည်။ အလို
အချိန်တိုလေးအတွင်း သူမအလှမှာ ဘာလို ရစ်မှုးသွားရပါလိမ့်...။

" ဆရာ... ။ ဆရာ့ဆိုင်ကယ်ထုတ်လို့ရပါပြီ "

ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လာပြောသဖြင့် သူ့အတွေးစတို 'ပ'ပျောက်သွားရသည်။ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ထိုကောင်မလေးဘက်လှည့်ကာ "ကျေးဇူးပဲနော်" ဟုပြောရင်း နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျေးဇူးပဲနော်တဲ့... ။ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားကြောင့် သူ့ပါးစပ်သူပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဘာအတွက် ကျေးဇူးတင်ရသလဲ။ သူ့ဆိုင်ကယ်ထုတ်ရအောင် ကားနေရာ ရွှေ့ပေး လို့လား... ။ 'ဒါမှမဟုတ်' သူမအလှကို ကြည့်ငေးခွင့်ရလို့လား... ။

‘ဒါက ပိုလို့ မဖြစ်နိုင်သေးတယ်။ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့နှလုံးသားကို ဘယ် မိန်းက လေးမှ လာလှုပ်နှိုး၍ မရအောင် သေ့ခတ်ထားတာပဲ။

နောက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ‘ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေ ရခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ‘ဒါထက် မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သူ့အဖေလည်း ဘဝဆုံးခဲ့ပြီးပြီ။ ခဏတာ တွေ့လိုက်ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ရင်ခုန် နေတယ်ဆိုရင် သူက ဘယ်လောက်ညံ့ဖျင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လေလဲ။ သူတွေ့ရင်းဖြင့် ပန်းခြံပေါက်ဝအရောက်မှာ ထိုကောင်မလေးကို နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်ပြန် လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမက ဆက်လျှောက်မသွားသေးဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိသည်။ သူမက ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြလေရာ သူ့မှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် ကြောင် 'အ'အနှင့် ရပ်နေမိသည်။ အတန်ကြာမှ အသိဝင်လာကာ ထိုနေရာကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သွေးပေါင်ချိန်လက်ပတ်ကို ခပ်မြန်မြန်ပတ်ကာ နားကြပ်နှင့် ထောက်ကြည့်လိုက်သည်။ သွေးပေါင်တွေ အလွန်အမင်း ပြုတ်ကျနေပါလား... ။ ကျနေတာထက် သွေးပေါင်တိုင်းလို့ မရတော့ပါလား... ။ လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့် တော့ သွေးခုန်းနှုန်းတို့က ချိနဲ့နေသည်။ မျက်ခွံကို ဖြေကြည့်တော့ စက္ကူဖြူစာရွက်တစ်ခုကဲ့သို့ပင် ဖြူဖျော့နေသည်။

" အို... သွေးအားက အတော်နည်းနေတာပဲ "

သူ့ပါးစပ်မှ အာမေဠိတ်သံက လှစ်ခနဲ ပွင့်ထွက်သွားသည်။ လူနာရှေ့မှာ ဟန်မဆောင်တတ်သည့်အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသလည်းထွက်မိသည်။ လူနာရှင်များက သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး

" ဟုတ်တယ်ဆရာ... ။ ဆီးသွားရင်သွေးတွေကြည့်ပဲ " ဟု အထိတ်တလန့်ဆိုလေသည်။

ထိုလူနာရှင်များနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ အားငယ်စိုးရိမ်နေသော မျက်ဝန်းများကို တွေ့ရသည်။ ဦးအောင်လှိုင်မှာ ဆီးအိမ်ကင်ဆာဆိုသည့် ရောဂါဆိုးကြီး ခံစားနေရမှန်း လူနာနှင့် လူနာရှင်များ သိထားပြီးသားဖြစ်သော်လည်း အားလုံးက ပြန်ကောင်းလာနိုးနိုးနှင့် မျှော်လင့်ထားကြသည်။ သို့သော် ပုံမှန်သွင်းနေရသည့် ကင်ဆာဆေးများ၏ ကုန်ကျငွေကို သူတို့ မတတ်နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် ဆေးသွင်းချိန်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသဖြင့် ကင်ဆာဆဲလ်များ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ကာ ရောဂါက ဆိုးသထက်ဆိုးလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

" ဆရာ... ဆရာ... ။ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ။ ကျွန်တော် ပြန်ကောင်းလာနိုင်သေးလား... "

လူနာ ဦးအောင်လှိုင်က သူ့လက်ကို လာကိုင်ရင်းနှင့် စကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဆိုသည်။ မောဟိုက်မှုကြောင့် ရင်ဘက်တစ်ခုလုံး ဖားဖိုကြီးကဲ့သို့ပင်

နိမ့်တုံ မြင့်တုံဖြစ်နေသည်။ ညှိုးငယ်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိသဖြင့် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာ ချက်ချင်းလွှဲလိုက်ရသည်။

" ကောင်းမှာပါ... ။ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ လိုအပ်တာ ဆရာတို့ အကုန် လုပ်ပေးပါ့မယ် "

မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်ရအောင် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ကင်ဆာ ရောဂါ၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေမို့ ပြန်ကောင်းလာဖို့ အခြေအနေ အတော်နည်း နေသည်။ သွေးအား အလွန်အမင်းနည်းပြီး ရှေ့ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် လိုအပ် သည့် ‘ဒရစ်ပုလင်းများသွင်းဖို့ ဆရာမ ယမင်းကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

နာကျင်မှုကြောင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေသဖြင့် မနက်က ထိုးထားသည့် အပ်ပင် ပြုတ်သွားချေပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် အပ်တစ်ချောင်း ထပ်ထိုးရသည်။ သွေးကြောများ ကပ်နေသဖြင့် အကြောထဲသို့ အပ်က ထိုးမရနိုင်။ အကြောက ဘယ်လိုရှာရှာ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ကံကောင်းထောက်မစွာ အကြော ရှာရသွားလေသည်။ ‘ဒရစ်ပုလင်းများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး မြန်မြန်ချ။ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများ ထိုးပေးကာ စောင့်ကြည့်နေရသည်။

ကင်ဆာရောဂါကု အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးထံ လူနာရောဂါအခြေအနေကို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ကင်ဆာဆဲလ်များ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့နေပြီဖြစ်သဖြင့် ကယ်တင်လို့ မရနိုင် တော့... ။ လိုအပ်သည့် ဆေးဝါးများကိုသာ သွင်းပေးပြီး စောင့်ကြည့်ဖို့ အထူးကု ကြီးက အကြံပေးလေသည်။

" ဆရာ လူနာအခြေအနေ "

ဖုန်းပြောအပြီးတွင် လူနာရှင်က သူ့အနားသို့ တိုးကပ်လာပြီး ထိုသို့ စိုးရိမ်တကြီး မေးသည်။

" ဒီကအစ်ကိုက လူနာနဲ့ဘယ်လိုတော်သလဲ "

" ကျွန်တော်က သူ့ညီပါဆရာ... "

" ဟို... သူနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ဆွေးမျိုး သားချင်းမပါဘူးလား... ။ ဥပမာ ဇနီးဖြစ်ဖြစ် သားသမီးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့... "

သူက ထိုသို့ မေးလိုက်ရာ လူနာရှင်အစ်ကိုကြီးမျက်နှာက နာကျည်းမှု အရိပ်တို့လွှမ်းသွားသည်။ ထို့နောက် မဲ့ပြီးလေးပြီးကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး

" ကိုလှိုင်မှာ သားသမီး မရှိဘူး မိန်းမကလည်း... "

ထိုအစ်ကိုကြီးက စကားမဆက်သေးဘဲ သူ့ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် သက်ပြင်းတစ်ချက်လည်း ချလိုက်သေးသည်။

" သူ့မိန်းမကလည်း ကိုလှိုင်မှာ ဆီးအိမ်ကင်ဆာဖြစ်နေပြီဆိုတာလည်း သိရော အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။ အခုကြားရတဲ့သတင်းကတော့ နောက် ယောက်ျားယူသွားတယ်ဆိုလားပဲ "

ထိုအစ်ကိုကြီး၏ စကားဆုံးသည်နှင့် သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ် မိသည်။ လင်ယောက်ျား မနာမကျန်းဖြစ်နေသည့်အချိန် ပြုစုပေးဖို့ နေနေသာသာ နောက်ယောက်ျားတောင် ယူသွားပြီဆိုပါလား။ ဘယ်လောက် တရားကျဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။ သစ္စာမရှိသည့် မိန်းမများကို သူ မုန်းတီးနေခြင်းသည် လွန်လေသလား... ။ သူက 'တောက်'တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်မိသည်။

" ထားပါဗျာ။ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဆိုတော့။ ဦးအောင်လှိုင်က ဆီးအိမ်ကင်ဆာခံစားနေရတာ ... ကင်ဆာဆေးလည်း ပုံမှန်လာမသွင်းတော့ အခြေအနေက အတော်လေး ဆိုးတယ်။ ကင်ဆာဆဲလ်တွေ ပျံ့နေပြီ။ တကယ်လို့သာ ကင်ဆာဆေးတွေ ပုံမှန်သွင်းဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ အသက်ကို အများကြီး ဆွဲဆန့်လို့ ရတာ ပေါ့။ အခုတော့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရုံပဲ ရှိတော့တယ် "

လူနာရှင် အစ်ကိုကြီးက ခေါင်းငုံ့ကာ နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။
ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းမော့လာသည်။

" ဟုတ်လားဆရာ... ။ ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်... ။ ကိုလှိုင်က သေရမှာ
အရမ်းကြောက်နေတယ်ဆရာရယ်... "

ထိုအစ်ကိုကြီး မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်စများ ရစ်ဝဲနေသည်ကို
စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ရသည်။ သူ သက်ပြင်းရှည်ချမိသည်။

လူနာ၏ နောက်ဆုံး အခြေအနေကို လူနာရှင်မိသားစုအား
အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ ရှင်းပြဖို့ အလုပ်ကို သူက မလုပ်ချင်ပါ။ လူနာရှင်များ၏
ဝမ်းနည်းတသ ငိုကျွေးသံများကိုလည်း သူ မကြား ဝံ့ပါ။ အကယ်၍ သည်နေရာမှာ
ကိုယ့်ဆွေမျိုး တစ်ယောက်ဆိုလျှင်ဆိုသည့် အ သိစိတ်နှင့် မျက်ရည်စို့မိသည်။
သူတို့နှင့်ထပ်တူ ခံစားရလေသည်။

" ကင်ဆာဆိုတာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းပါလားနော်။
ကိုလှိုင်က 'ဒီလောက်ရိုး 'ဒီလောက်အေးတာ... ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ကူးလာ တယ်
မဆိုနိုင်ပါဘူးဗျာ..."

ထိုအစ်ကိုကြီးက စုတ်တသပ်သပ်နှင့် ရေရွတ်လေရာ သူ စောင်းငဲ့ကြည့်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်မိပြီး ကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်ပွား
လာပုံအကြောင်းကို အနည်းငယ် ရှင်းပြမိသည်။

" ကင်ဆာဆိုတာ ကူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့ "

" ဒါဆို... "

" ကင်ဆာဆိုတာက ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ ဆဲလ်(Cell)တွေမူလပုံစံ
ကနေ ပြောင်းလဲပြီး ပွားလာရာကနေဖြစ်တာလို့ အကြမ်းဖျင်း ပြောရမယ်။
ခရစ်တော် မပေါ်ခင် သက္ကရာဇ်(၄၃၀)လောက်ကတည်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရောဂါလို့ မှတ်

တမ်းတစ်ခုမှာ ဖတ်ခဲ့ရဖူးတယ် "

" အို... တော်တော်ကြာနေပြီပဲ "

" အဲဒီ ကတည်းက ကင်ဆာဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေကို ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ ရောဂါဆိုးကြီးတစ်ခုပေါ့ဗျာ။ ခုထက်ထိလည်း ကင်ဆာရောဂါ ကို အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ဆေးရယ်လို့ မပေါ်သေးဘူးဆိုတာ... အစ်ကိုလည်း အသိသားပဲ။ နောက်ပြီး (၂၀၁၁) ခုနှစ် စစ်တမ်းအရဆိုရင် ကင်ဆာအဖြစ်များတဲ့ ဆယ်နိုင်ငံထဲမှာ မြန်မာနိုင်ငံက အဆင့် နှစ်ချိတ်သတဲ့ "

ထိုအစ်ကိုကြီးက မျက်လုံး အဝိုင်းသားလေးနှင့် သူ့ကို ငေးကြည့်နေ သည်။

" ကဲ... အစ်ကိုကြီး။ လူနာနားကို သွားကြရအောင်... "

ဦးအောင်လှိုင်က အောက်စီဂျင်ပိုက်မှ လေကို ရှူရှိုက်နေရသဖြင့် စော စောက လောက်တော့ မောဟိုက်မနေတော့ပေ။ သွေးပေါင်ချိန်က သိသိသာသာ တက်မလာသေးပေ။ အခြေအနေမှာ စိုးရိမ်စရာအနေထားပင်။

"ကျေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်... "

ဦးအောင်လှိုင်က လက်အုပ်လေးချီရင်း တိုးသဲ့သဲ့ဆိုလေသည်။ ကင်ဆာ ရောဂါ၏ အထုအထောင်းကြောင့် မျက်တွင်းဟောက်ပက်၊ အရိုးအပြိုင်းပြိုင်းထကာ အသားအရေမှာ အရိုးပေါ်အရေးတင်ဖြစ်နေပြီး ဖြူဖျော့နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် နာကျင်မှုကြောင့် စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း စိတ်မ ကောင်းဖြစ်ရသည်။

အကယ်၍ ဦးအောင်လှိုင် ခံစားနေရသည့်ရောဂါကို ဥုံဖွဟု ပြန်ကောင်းလာအောင် မန်းမှုတ်နိုင်မည့် တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦး

ပေါ်လာမည်ဆိုလျှင်...သူ့အတွေးပင် မဆုံးလိုက်ပေ။ ဦးအောင်လှိုင်မှာ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

သွေးပေါင်းတိုင်းကြည့်တော့လည်း မရတော့။ နှလုံးခုန် သံတို့ကလည်း ရပ်တန့်သွားပြီ။ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်လည်း လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ တော့ပေ။ လူနာအသက်မရှိတော့ဘူးဟု သူမှတ်ချက်စကားနောက်တွင် လူနာရှင် များထံမှ ငိုကျွေးသံများ ဆူညံသွားလေသည်။ သူ စိတ်မကောင်းစွာနှင့် အခန်း အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြူနှင်းများနှင့် မှိုင်းပျပျ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ နှင်းဆွတ်လေပြည်လေး တိုက်ခတ်လာသဖြင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွားရသည်။ အနောက်တောင်စွယ်တွင် နေလုံးကြီးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးဝင်နေလေပြီ။ နေဝင်ချိန် အိပ်တန်းပြန်ငှက်တို့လည်း စိုးစီစိုးစီ အသံပေးနေ ကြပြီ။ သည်ညနေဆည်းဆာအလှက သူ့အတွက် ကြည်နူးစရာ မကောင်းဘဲ အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးလွန်းလှလေသည်။

" မောင်ရယ်... ။ မောင်လည်း အစွမ်းကုန်လုပ်ပေးတာပဲ။ ပြီးတော့ ကံတရားဆိုတာရှိသေးတယ်လေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို သေမင်းနဲ့အပြိုင် သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အနိုင်ကျရတဲ့အခါ ကိုယ့်ဘက်က အနိုင်ရလိုက်တဲ့အခါ ရှိသလို ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ရှုံးနိမ့်ရတဲ့အခါလည်း ရှိမှာပဲ။ တအားကြီးလည်း စိတ်မ ကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့လား... "

သူ့ဘေးနားမှာ " ဝတ်လွှာ " သာရှိလျှင် ထိုသို့ ဖျောင့်ဖျပေလိမ့်မည်။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝက သူ့လက်ပေါ်တွင် လူနာ အသက်ထွက်သွားသည်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီ တုန်းကလည်း ဝတ်လွှာကပဲ အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား... ။ အို... သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း သူဘာလို့ စဉ်းစားနေမိပါလိမ့်။ ဆေးရုံ ရုံးခန်းထဲမှာ အချိန်အတော်ကြာအောင် သူ ငေးငိုင်းနေမိသည်။

သူ့အိတ်ကပ်ထဲသို့ အမှတ်မထင် စမ်းကြည့်လိုက်ရာ လက်ကိုင်ပဝါလေး ထွက်ကျ လာသည်။ ထိုလက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ရင်း သူ မဲ့ပြုံးလေး ပြုံးမိ သည်။

"မောင်...။ မောင့်ကို အဖြေပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒီအဝါရောင် လက်ကိုင်ပဝါလေး ပေးမယ်နော်။ 'ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး။ လက်ကိုင်ပဝါလေးရဲ့ ထောင့်စွန်းမှာ အပ်ချည်လေးနဲ့ 'ဝတ်လွှာ'လို့ ထိုးထားတာ... လှတယ်မို့လား...။ မောင့်အတွက် ဝတ်လွှာရဲ့ အမှတ်တရပေါ့။ ဘယ်နေရာပဲရောက်ရောက် 'ဒီလက်ကိုင်ပဝါလေးကို မောင့်အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားရမယ်နော် '"

သူက သက်ပြင်းရှည်ချရင်း မျက်စိစုံမှိုတ်ထားလိုက်သည်။ မျက်ရည် များက ပါးပြင်တစ်လျှောက် ပူခနဲ စီးဆင်းလာသည်။

"မောင်...။ တကယ်လို့သာ သားရေကွင်း တစ်ကွင်းကို သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် အပြိုင်ဆွဲကြတဲ့အခါ ဝတ်လွှာက လွတ်လိုက်တဲ့သူ မဖြစ်စေရဘူး။ ဆုပ်ကိုင်ထားသူပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝတ်လွှာ နာကျင်မှာထက် မောင် နာကျင်သွားမှာ စိုးလို့လေ... "

*